

Het bezoek

Oma Van de Velde is een schat van een oude dame, in 't bezit van een allerliefst gezicht, beeldig wit haar, 'n keurige rechte houding en een zeldzaam gezellig benedenhuis met statige, antieke meubels. Als je haar ziet zitten in haar zware gebeeldhouwde stoel, de fijne witte hand op de armleuning, doet ze je denken aan koningin Emma bij een défilé, alleen het kanten kapje ontbreekt.

Kinderen heeft ze nooit gehad, maar de oma-zeggers zijn langzamerhand legio geworden en de kring breidt zich nog steeds uit.

De jongste aanwinst is een allerleukst kereltje van vier jaar: Keesje. Hij is Oma's bovenbuur en verdeelt z'n vrije tijd eerlijk tusschen beide verdiepingen.

Direct na 't ontbijt komt hij z'n opwachting maken en na z'n middagslaapje scharrelt hij net zoo lang in het trappenhuis rond, tot Oma's deur voor hem opengaat. Meestal bemachtigt hij dan ook een kopje kinderthee, maar om eerlijk te zijn, moet geconstateerd worden, dat het hem daarom niet begonnen is — hij komt in de eerste plaats voor een gezellig praatje, al neemt hij de thee dankbaar aan. Z'n derde, en tevens afscheidsbezoek, valt even voor het avondeten. Dan roept z'n heldere jongensstem: „Heb jij de krant al, Oma?” Is de besteller nog niet verschenen, dan blijft Keesje net zoolang in de gang wachten, tot de vurig verlangde lectuur in de bus geduwd wordt en met z'n buit in de hand holt hij de kamer binnen, klimt zonder verdere omhaal van woorden op Oma's schoot, en samen gaan ze op reis met Bruintje Beer en met Daantje — want Kees leest, hoe jong hij ook is, kranten van verschillende politieke richting.

Daarna volgen vijf moeilijke minuten voor Oma: het is zwaar werk, op alle „waarom's” een afdoend antwoord te vinden, maar het lukt toch. Het slot van 't bedrijf is een stijve nachtzoen, waarover de auteur pas tevreden is, als hij een roode plek op Oma's witte wang ziet, en dan verdwijnt hij met de troostende belofte: „maar morgen kom ik weer, hoor.” Of juist: „mogge kom ik weeg”, want met z'n r's ligt Keesje even erg overhoop als met vloer-kleedjes, maar dat zijn dan ook de eenigste moeilijkheden in z'n leven. Hij is een kleine zonneshijn en voor z'n benedenbuur een groote schat.

De vijfde vierde Oma Van de Velde haar verjaardag. Om 9 uur meldde de eerste bezoeker zich al: Keesje, met een bos gladiolen zoo groot als hijzelf.

„Voor jou, Oma, omdat je jarig bent. En ik mag vandaag niet komen, zegt Mammie, omdat je allemaal mevrouwen op visite krijgt. Mevrouwen vragen

alléén maar mevrouwen, zegt Mammie. Oma, waarom vraag je geen kleine jongetjes? Vind je die niet lief?”

De groote blauwe oogen kijken zóó smeekend en het stemmetje vraagt zóó schattig, dat het in Oma's hart is om te zeggen: liever één kleine Kees dan 50 dames” — maar het kan niet. Er is ook nog zoo iets als conventie en traditie in de wereld!

„Weet je wat, Kees! is deze keer twéé dagen jarig, hoe lijkt je dat? Vandaag voor de mevrouwen en morgen voor jou! Dan mag je de heele dag hier komen, als Mammie het goed vindt.”

„Ook eten, Oma?”

„De hééle dag, eten ook, en je mag 's middags op de canapé slapen.”

Keesje stráált! „De heele dag bij jou? Wanneer is het morgen? Strakjes, als de mevrouwen weg zijn?”

„Domme kleine Keeseman, weet je nu nóg niet wanneer het „morgen” is. Als de mevrouwen komen is het pas „vanmiddag” en als ze weggaan is het „vanavond”. Dan slaap jij al lekker, en als je dan weer wakker wordt, is het morgen. Begrepen?”

Maar Keesje luistert al lang niet meer, want er wordt een verjaringscadeau binnengebracht: een enorm groote taart, meesterstuk van banketbakkerskunst en een lust voor de oogen — speciaal voor die van Kees. Ze rollen er bijna uit van verrukking!

„O Oma, wat een groote reuze taart! Die is zeker vast niet voor kleine jongetjes? Kijk es, Oma, er ligt een roode kers op, daar midden in. Een échte, Oma!” Keesje mag niet vragen van z'n moeder, maar dit wordt hem bijna te machtig. Z'n mondje schiet vanzelf open en z'n neusje zit bijna op de taart.

„Ja Keesje, dat is voor de dames-visite, maar ik geloof vast, dat er wat voor jou overblijft. Ik denk: dat stukje met die roode kers — 'k zal er m'n best voor doen, hoor. En ga jij nu maar aan Mammie vragen, of je morgen de heele dag komen mag.”

Vroolijk huppelt Keesje naar boven: één bonbon in z'n hand en de dikste, die er te vinden was, achter z'n opgebolde scheeve toet. Halverwege jubelt z'n chocolade omfloerste stem al: „Mammie, Oma is morgen ook jarig en dan magge kleine jongetjes komen.”

's Middags vult een gansche schare feestelijk uitgedoste dames de suite.

In grooten getale zijn ze opgekomen en de jubilarisse heeft massa's geurige bloemen, welgemeende complimenten en hartelijke gelukwensen in ontvangst genomen, al of niet aangedikt met een voorzichtige zoen.

Nu staan feestelijke bloemen overal, waar maar 'n

plaatsje is: zachtrose en oranje-gele rozen, trotsche irissen, zalmkleurige gladiolen, helblauwe korenbloemen, elegante ridderspoor en een donzige mimosa-weelde.

De dameskrans is nu zoo groot geworden, dat het allerslankst-gelijnde figuurtje er niet meer bij zou kunnen; het verstandigste zou zijn een bordje met „vol” er op bij de ingang te hangen, zooals de tramconducteur dat doet. Voor de laatste bezoeksters zijn zelfs de twee keukenstoelen aangesleept, en op de divan heeft de jongere generatie zelfs een soort 2e gelid gevormd. Maar als iemand over „weggaan, omdat het zoo vol wordt” begint, zegt Oma: „Wees nu asjeblijft geen spelbreekster, je hebt beloofd, dat je gezellig zoudt komen theedrinken en daarmee zijn we nog lang niet aan 't eind.”

„Te druk — lieve kind, ik ben maar eenmaal in 't jaar jarig, laat me daar nu op mijn manier van genieten.”

Tevreden kijkt ze langs de bonte rij van bezoeksters. Aan haar rechterhand zit een zijde-glanzende, lila gewaad met dito mantel, een droom, zóó uit een eerste klasse Parijzer modezaak. Aan haar linker een gezellige dikkerd in 'n goedkoop stofje, met wit katoenen handschoenen. Oma heeft haar zelf in de stoel gezet met een: „Dientje, wat vind ik dat nu toch aardig — nee nee, je krijgt een gemakkelijke stoel. Je hebt je heele leven gesjouwd — pas op, ik ben nog altijd de baas hier in huis.”

Naast Dientje zit een kaarsrechte dame met strakgetrokken grijze haren en een strenge gouden lorgnet op haar klassieke Grieksche neus — daarnaast een mevrouw met omvangrijke boezem, waarop een bijpassende corsage prijkt. Er is van alles:

oudere en jongere dames, gezichten met en zonder poeder, omgekrulde wimpers en moderne haarrollen, coquette hoedjes en zelfs een héél licht aangestipte mond, „maar een bewijsje”, want als Oma 't in de gaten zou krijgen, dan is het mis! Je zou kans loopen, dat ze in de volle vergadering zei: „Gunst, kind, begin jij nu ook al met die viezigheid? Je maakt jezelf ordinair inplaats van mooi, en dat was toch zeker je bedoeling.” Op dat terrein is de oude mevrouw, met al haar liefde, niet voor de poes! Veeg eerst je mond af als je binnenstapt! Maar verder — 't is een schat van een mensch! Moet je haar nu weer zien met die eenvoudige zwartzijden japon en die beeldige antieke broche — zeker een familiestuk. Koninklijk is ze! Een van de weinigen, die geen ondulatie of rouge noodig hebben. Moet je d'r eens vergelijken met die roestige dáár, met die monsterlijke corsage — wie prikt nou zoo'n bloemkool op z'n blouse, als je zoo gemoedelijk bent! En dan zoo'n blinkend gouden geval om je hals! Dat hoedje is wel flatteus, maar die doorgezakte mondhoeken — net zoo vast een zuurpruim als twee maal twee vier is! Ze ergert zich natuurlijk blauw aan onze drukte — nou, wees eens stil, als je met z'n zessen op één divan zit. Betty — hou je koest — toe pas nou op. Als je thee op m'n nieuwe jurk morst, kieper ik je eenvoudig uit het raam.....

De theevisite is een groot succes, onvermoeid gaan tongen en oogen, gelach en bloemengeur vullen de kamers.

Door de open serreramen stroomt frissche zomerlucht en gouden zonneschijn overvloedig binnen, af en toe, als het stemmenkoor even verflauwt, fladderen brokstukken van een vogellied voorbij. Heel ver weg tingelt een tram.....

„Wat woont u hier toch verrukkelijk, Mevrouw Van de Velde,” constateert de lila dame. „Je kunt je niet veurstellen, dat je hier werkelijk in de stad bent.”

„Ja,” valt de roestbruine bij, „zegt u dat wel. En weet u, wat mij altijd zoo frappeert? Dat je hier nooit iets van de burenen merkt, je zou denken dat het een vrijstaande woning is, inplaats van een benedenhuis. Juist als men op leeftijd komt, hinderen die geluiden van de bovenburenen zoo. M'n schoonmama heeft nu een gezin met kinderen op de eerste étage gekregen, gister was ik er nog even, maar Ma is er werkelijk wanhópig van. Ze zegt: zij weg, of ik weg, maar dat is geen leven! Dat gedraaf en getrappel boven m'n hoofd is niet uit te houden. Dán valt er een, en dan vechten ze weer en hoor je opeens een vreeselijk gegil — 't is zenuwslopend, zegt Ma — en ze is toch al zoo nerveus. U treft het wel bijzonder, Mevrouw Van de Velde, dat u nooit kinderen boven uw hoofd hebt.....”

„Mis Mevrouw!” roept een fleurige stem uit de achterste gelederen. „Of er boven kinderen zijn! Oma's dikste vriend woont er, vier jaar oud. U hebt nog nooit zoo'n lekker kereltje gezien, echt wat je noemt een snuitebol. En als hij bij Oma op schoot zit, zijn ze samen om te schilderen — nee, stil nou

Oma, ik zeg de waarheid en niets dan de waarheid.”
 „’t Is een allerliefste jongen,” geeft Oma toe. „Hee-
 lemaal niet verlegen en ook niet te vrij en werkelijk
 keurige maniertjes al. En zoo gehoorzaam.”

„Een echte gentleman in de dop,” vult de stem van
 de divan aan.

Meteen huppelen voetjes door de gang, een kinder-
 hand klopt op de deur en een hooge jongensstem
 vraagt: „Oma, ben je daar? Mag ik binnenkomen?”
 „Hè ja, Oma,” roept een koor van de divan.

„If you talk about angels,” citeert het gouden
 lorgnet.

„As je ’t over de duvel hebt,” zegt Dien en kijkt
 verlangend naar de deur.

„Ja Keesje, kom maar.”

Dan stapt de eenige heer de damesvergadering bin-
 nen: in een hel-blauw broekje met galgen, een wit
 bloesje er onder. Op z’n hoofd staat een parmantig
 pasgekamd kuifje, hij heeft schattig roode slaap-
 wangetjes en een even roode lolly in z’n hand.

„Dag Oma, ik heb al.....”

Daar ontdekt hij het heele gezelschap in z’n impo-
 neerende statigheid, voelt aan alle kanten oogen en
 roept ontdaan: „O! nou zijn al die mevrouwen er
 nõg!” Angstig zoeken z’n bange kijkers de leunstoel,
 die voor de plechtige ontvangst naar ’t andere eind
 van de kamer verhuisd is.

„Kom maar hier, m’n jongen.”

Langs een moeilijk pad vol voeten en voetbankjes
 bereikt Keesje de eenige veilige plek: Oma’s schoot,
 waar hij zich vlug installeert, wel een beetje ver-
 legen nog, maar zóó schattig, dat Dien een „och die
 kleine lieverd” niet kan binnen houden en hem over
 z’n pootje strijkt.

„En wat kwam je me nu vertellen, Keesje?”

„Ik heb al geslapen, Oma, en nou kom ik bij je,
 omdat je jarig ben, en dit mag jij hebben... kijk es.”
 De lolly zweeft voor Oma’s oogen en raakt haar
 neuspunt — het lijkt of hij niet ongerept meer is.
 „Mooi hè Oma, en zoo vreeselijk lekker, net als
 pudding. Moet je aan likken — zóó — met je tong-
 tje. Nee Oma, met jouw tongetje.....”

Keesje’s verlegenheid wijkt hoe langer hoe meer, hij
 durft het gezelschap zelfs op te nemen. „Erg veel
 mevrouwen, hè Oma, komen die allemaal bij je

spelen? Magge ze ook blijven eten?” Daar valt z’n
 oog op de taartschotel, die nog met een restantje
 prijkt.

„O Oma, d’r is nog wat over voor kleine jongetjes!
 Kijk maar Oma.....”

Gewillige handen reiken het begeerde al aan, maar
 Oma beslist, dat het tot morgen bewaard moet blij-
 ven. „Maar het is voor jou, Kees, dat belooft ik je.
 En nu weer naar Mammie, kereltje. Maak de dames
 je compliment.”

De heele kring, op de roestbruine dame na, heeft
 met verrukte oogen het schattige ventje bewonderd.
 Er is niet te veel goeds van hem gezegd, het is een
 snuitebol en zoo gezeggelijk, echt een kind om mee
 op bezoek te nemen! Dat schattige stemmetje, waar-
 mee hij „hè Oma?” zegt! Geen wonder dat de oude
 mevrouw wèg van hem is!

„Bij m’n eerste mevrouw, nog voor dat ik bij me-
 vrouw hier kwam, daar hadde ze net zoo’n mooi
 kind,” fluistert Dien het gouden lorgnet vertrouwe-
 lijk toe. „Die is op z’n vijfde jaar gestorven, as ze
 zóó benne, dan benne ze eigenlijk te goed voor deze
 wereld, geloof u ook niet?.....”

Keesje is al van z’n geliefde zitplaats afgegleden en
 op ’t punt om weg te gaan. Beringde en onberingde
 dameshanden worden al naar hem uitgestoken, maar
 hij maakt er zich met een „dag alle mevrouwen” van
 af en stapt op de deur toe... Opeens bedenkt hij zich.
 „Oma! Ik moet je nog wat vertellen, aan je oortje.”
 Oma’s hoofd met de zilverwitte haren buigt zich om
 het groote geheim in ontvangst te nemen. Stilte in
 de gelederen: geen enkele dame wil ook maar een
 letter missen van de biecht, die nu komt.

„Luister je, Oma?” — het heldere stemmetje, dat
 nog geen fluisteren geleerd heeft, is tot in de uiter-
 ste kamerhoek te verstaan, zelfs de dame met ’t
 gouden lorgnet, die niet al te scherp van gehoor
 meer is, kan den spreker volgen.

„Oma, toen vroeger was er een olifant, en die deed
 zóó maar een plasje. Heef ik zelf gezien. Vind jij dat
 niet vreeselijk leuk?”

Gegichel van de divan. De roestbruine zwijgt hau-
 tain, maar op haar gezicht staat duidelijk: „Ziè je
 nu wel! Dat is nu dat veelbewonderde jongetje!
 Praat me niet van kinderen.”

„Och die kleine lieverd, dat doet-ie in z’n onschuld!”
 legt Dien vergoelijkend uit.

„Nee Mevrouw, was niet in onschuld, in Artis,” ver-
 betert Keesje hoogst ernstig — en nu is er geen
 redden meer aan. De edele zes op de divan schateren
 het uit, zoodat het achterste gelid bijna op de grond
 terecht komt. Dien werkt krampachtig met haar zak-
 doek en het gouden lorgnet glijdt af.....

De roestbruine zwijgt nóg steeds — alleen de mond-
 hoeken zakken dieper naar beneden.

Keesje trekt zich niets aan van de opschudding, die
 hij veroorzaakt heeft. Als een toonbeeld van gehoor-
 zaamheid stapt hij naar de deur, zegt heel beleefd:
 „dag alle mevrouwen” en verdwijnt.

In de gang roept hij nog eens hard: „Dag Oma.
 Mogge kom ik weeg, hoog!”